

FELSŐKRISZTINA

2007. HÚSVÉT

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9, telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 6 és 7 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9-12, délután 1/25-1/26 óráig

Elsőáldozóink a plébánián...

Első sor: Bojti Ágnes, Babics Borbála, Thuránszky Alíz, Peller Nóra, Hámory Eszter, Kuzmann Regina, Bartha Eszter, Mezei László, Márton Levente

Második sor: Téglásy Zsigmond, Szócska Kincső, Rohály Hanna, Várallyay Nóra, Borosnyay Virág, Kulcsár Dávid, Ringbauer Gergely, Kaliszky Zsolt, Püspök Mátvás,

Harmadik sor: Márton Dániel

Hitoktatók: Lukách Krisztina, Sándorfi Mária

...és a Pannonia Sacrában

Első sor: Meszleny Zsófia, Fenyősi Zoltán, Paulik Dénes, Kiss Ambrus, Hernády Sára, Pályi Patrik

Második sor: Selmeczy Barnabás, Váci Mária, Pigler Berta, Verseghy-Nagy Bálint, Gerencsér Ambrus

Harmadik sor: Szerdahelyi Zsuzsanna, Harsányi Gergő, Proszéky Kristóf

Hitoktató: Komáromi Mária

A Felsőkrisztina Körben május 22-én, kedden 18.30-kor
Boda László professzor tart előadást
A turini lepel titkai címmel

lót, hogy ők is rátaláljanak az üdvösség útjára, ehhez kegyelmet kapjanak a Teremtőtől. Vagyis úgy imádkozunk városunkért, hogy konkrét lakóhelyünk, tágabb otthonunk sem marad ki belőle. Lehet csatlakozni.

IMA A VÁROSÉRT

Mindenható és irgalmas Isten, ég és föld Teremtője.
Hallgasd meg szeretett gyermekeid imáját!
Töltsd be fényeddel ezt a várost, amit most Neked ajánlunk,
ahol oly régóta akarnak az emberek megismerni és szeretni Téged!
Tárd ki az ajtókat és a szíveket, hogy Fiad beköltözhessen.

Úr Jézus Krisztus, az emberiség testvére.
Te ismered örömeinket, félelmeinket és szükségünket.
Engedd, hogy felismerjünk Téged, mint Megváltónkat és Üdvözítőnket!
Adj nekünk reményt és vágyakozást egy Istenben gyökerező élet után!
Áldd meg mindazokat, akik keresik az igazságot,
adj erőt és bátorságot azoknak, akik országod eljöveteleért fáradoznak!

Szentlélek, szeretet Lelke.
Újítsd meg Pünkösöd csodáját egyházadban itt és most is.
Készíts fel minket, hogy befogadhassuk ajándékaidat,
amelyekkel el akarsz halmozni minket.

Szűz Mária, Megváltónk Édesanyja,
Rád bízunk a városunkban élő valamennyi embert.
Érintsd meg a szívüket! Vezesd őket szeretett Fiadhoz!

Ti összes szentjeink,
akik különleges módon megismertétek és megéltétek Isten igéjét.
Szolgáltátok a szegényeket, és e városhoz kötődve
tettetek tanúságot az evangéliumról.
Imádkoztatok értünk, hogy közbenjárásotokra
Isten Országáa láthatóvá váljék bennünk és általunk.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek,
miképpen kezdetben, most és mindörökké.
Ámen.

(Forrás: www.varosmisszio.hu)

Próbamisszió a Váci utcában

A Szent Mihály-templom nyitott kapuin kiáradva ének- és zenekar hangjai vonzották a Váci utcán sétálók sokaságát az egyik márciusi hétvégén. A kapuban fiatalok szólították meg az érdeklődőket, a plébánia kis ajándékait osztogatva, süteményeket, frissítőket kínálva hívták be a templomba az érdeklődőket.

A templom belsejében a virágok közé kített Oltáriszentség, a sok-sok égő mécses és gyertya, és a muzsikáló fiatalok csodálatos békét és Isten felé vonzást árasztottak.

A bejáratnál elhelyezett többnyelvű feliratok tanácsa szerint felírhattad egy cédulára azt a kérésedet, fogadalmadat vagy gondolatodat, melyet szívesen Jézus kezeibe helyeznél. Amikor én belépve megírtam egy kis cédulát, mellém lépett egy szervező fiatal és megkérdezte, gyűjthet-e számomra egy mécseset, majd az oltárhoz kísért, ahol cédulámat egy zárt gyűjtődobozba te-methettem, s a fiatal az Oltáriszentség elé térdelve közösen imádkozott velem egy Miatyánkot és egy Üdvözlégyet. Mindezt nagyon vonzó-nak és bensőségesnek éreztem.

Sokakat sikerült megszólítani és a templomba hívni. Nemcsak magyarok, hanem külföldiek is érdeklődtek a szokatlan esemény iránt. A városmisszió lényege az, hogy a különféle betereleéseket közösségekbe való befogadás kövesse. Ezt két síkon is biztosították. Egyrészt a templomba belépőket a leírt módon fogadták, kísérték és felajánlották a befogadási módokat. Másrészt a templom bejáratánál hatalmas hirdetőtábla zsebeiben szórólapocskákra sorolták fel az érdeklődőknek a befogadó közösségek címét, telefonszámát vagy e-mail címét.

Így válik a városmisszió kampányból folyamattá.

Fogarasi Gyula és Eszter

„Aki befogadja azt, akit én küldök, engem fogad be”

Jn 13,20

Szállásszervezés

Városmisszió 2007. szeptember 16-23.

A városmisszió idején a kongresszusra jelentkező vendégek számára szervezünk szállást családoknál, közösségeknél. Várhatóan 1500 szálláshelyre lesz szükség Budapesten. Ez nagy próbája a vendégszeretetnek, a szolidaritásnak a katolikus plébániák, hívek, közösségek között. Megkívánja, hogy nyitottak, befogadóak legyünk. Arra hív bennünket, hogy megnyissuk otthonaink ajtaját, és vendégül lássuk a hozzánk érkezőket.

A vendéglátás szeptember 16-án délutántól 23-a reggelig tart. Ez idő alatt a vendégeknek csak reggelit kell adni. A reggeli feleljen meg saját szokásainknak, nem szükséges erőnkön felül költenünk.

Vendégeinknek külön szobát, ágyat és ágyneműt készítsünk.

Biztosan mindenki szép rendben, és tisztaságban várja majd a vendégeket. A fürdőszobára is gondoljunk.

A városmissziós zarándokok vendégül látása plébániánk közös ügye, amely jól beleillik a missziós tevékenységbe, és emellett közösséget teremthet. A plébániára érkező, szállást kérő csoportot plébániánk közössége közösen fogadja, szeretetünknek a legkülönbözőbb jelét adva. Remélem, sokan ajánlják fel otthonukat elszállásolásra, de akinek ez nem áll módjában, az is támogathatja ezt az ügyet idejét, sütemény sütési készségét, vagy akár anyagi lehetőségét fölajánlva a reggeliztetés céljára.

Hogyan lehet szállásadónak jelentkezni? Kérem már most, május folyamán töltsék ki a szállásfel-

ajánló lapot (a sekrestyében lehet átvenni illetve leadni), ami eljut a plébánia szállásmesteréhez. A szervezés menete azt kívánja, hogy pünkösdig igyekezzünk megtalálni a kellő számú szálláshelyet.

Kérjük, és várjuk a plébániánk közösségeinek összefogását, hogy eleget tudjunk tenni ennek a hatalmas, de gyönyörű feladatnak, és szerető vendéglátásunk nyomán bensőséges találkozások, maradandó barátságok jöjjenek létre.

Szeretettel és bizalommal:

Tóth Zoltán
szállásmester

felsokrisztina@gmail.com

Mobil: 20-9-365-046

Plébániánk az elmúlt hetekben gyűjtést szervezett az ipolytölgyesi Szent Erzsébet Szeretetotthon halmozottan fogyatékos lakói számára, akiknek különböző készségfejlesztő játékokra és eszközökre volt szükségük.

Március 31-én, szombaton reggel bepakoltuk az összegyűjtött adományokat három autóba, és útnak indultunk. Egy óra utazás után megérkeztünk Ipolytölgyesre, ahol nagy szeretettel fogadtak bennünket.

Néhány gyermek már izgatottan várt minket a kapuban. Gondozójukkal együtt segítettek behordani a játékokat, majd körbevezettek bennünket az otthonban. Először megdöbbentő volt látni a sok beteg gyermeket és felnőttét. Számomra első pillanatban rémisztő volt, hogy úgy éreztem, nem értem őket, és nem tudom megértetni magam velük. Ez a kezdeti nehézség azonban hamar

Ipolytölgyes ajándékai

megoldódott. Ők rendkívül közvetlenek voltak, rögtön odajöttek hozzánk, megfogták kezünket, és a nyakunkba csimpaszkodtak, annyira örültek annak, hogy ott vagyunk. Meséltek életükről, szokásaikról, és megmutatták kedvenc tárgyaikat. Kis idő elteltével már össze is barátkoztunk egymással.

Miután megismerkedtünk a gyerekekkel, együtt szentmisén vettünk részt, amelyet László atya celebrált, és amelyen az otthon lakói tevékenykedtek: mindenkinek megvolt a maga feladata. A szentmise után rövid agapé következett, és a gondozókkal beszélgettünk. Megtudtuk, hogy az otthonban a 150 gyermek és felnőtt ellátásáról és az intézet fenntartásáról 100 munkatárs gondoskodik. Sok munkájuk van, de nagyon lelkesek, és a gondozottak is, amiben

csak tudnak, segítenek nekik (pl. a kisebbek öltöztetése). A gyerekek úgy élnek ott, mint a testvérek. Figyelnek egymásra, segítenek egymásnak, törődnek a másikkal.

Kora délután búcsúztunk el az otthon lakóitól. Útközben hazafelé arról beszélgettünk, ki hogyan élte meg a látogatást. A gyönyörű táj békéje és a gyerekekkel töltött órák öröme még akkor is bennünk élt, amikor elértek a nyüzsgő és zajos Budapestet.

Én nagyon örültem, hogy elmentem a plébániai kis csapattal. Azt hittem, én viszek ajándékot, ehelyett engem ajándékoztak meg. Ezért mindenkit biztatnék, hogy akár adományok nélkül is látogasson el Ipolytölgyesre, mert nemcsak az otthon lakóinak szerez így örömet, hanem ő maga is hihetetlen élménnyel lesz gazdagabb.

Hernády Orsolya

Akire rámosolygott a pápa - Beszélgetés László atyával

Olyan embert kérdeztünk gondolkodásáról és életéről, aki szentbeszédeiben bétről bétre fontos útravalóval lát el minket. Mégis keveset tudunk róla, és ez ösztönzött, hogy László atya riportalanyunk legyen egy pár kérdés erejéig.

–Hol született? Meséljen családjáról, a fiatalkoráról!

–Erdélyben, Kézdivásárhelyen születtem, és a közeli Ozsdolán éltem 18 éves koromig. Van két nővérem, akik 12 és 14 évvel idősebbek. Hetedik osztályos voltam, amikor édesapám meghalt, ez eléggé megnehezítette az életünket és egyben önállóságra is készítetett.

–Hogyan került Magyarországra?

–1992-ben jöttem, hogy egy kicsit világot lássak és dolgozzak. Azóta folyamatosan itt élek. Nem azazal a szándékkal jöttem, hogy pap legyek. Kereskedő akartam lenni, hogy sok pénzem legyen. Ezek a próbálkozásaim nem jártak sikerrel, úgy éreztem, ez a foglalkozás nem az én lelkemnek való. Közben elkezdtem rendszeresen járni a városmajori templomba, mert szükségem volt Valakire, és ott éreztem azt a békét, amire vágytam.

–Volt-e valaha szerelmes?

–Ilyenfajta érzések voltak bennem, de ez sosem volt tartós, mert akit a jó Isten meghív szolgálatára, azt teljesen lefoglalja a hivatás.

–Van-e példaképe?

–Igen. II. János Pál pápa.

–Mi volt eddig a legrosszabb és legjobb élménye, ami itt történt?

–Ha rossz élménynek nevezhetem, az itteni emberekhez és a közösséghez való alkalmazkodásomban voltak nehézségeim. A jó élményekből több volt, különösen a kárásonyi és húsvéti ünnepségekre szívesen emlékszem vissza.

–Hogyan vélekedik II. János Pál és utódja XVI. Benedek pápáról?

–Amikor elkezdtem a szemináriumi tanulmányaimat, gyakran hallgattam a vatikáni rádiót, II. János Pál pápa hangja és egyénisége nagy hatással volt rám. Amikor kispaptársaim megtudták, hogy nagyon szeretem a Szentatyát, különböző emléktárgyakat kezdtek nekem hozni, képet, gyertyatartót, amelyeken a pápa képe látható. Mosolyogtam rajta. Egy személyes élmény is köt II. János Pál pápához, bár földi életében nem sikerült vele találkoznom, pedig mindig szerettem volna. Halála után, amikor XVI. Benedek ünnepélyes beiktatása 2005. április 24-én megtörtént, éjszaka álmomban találkoztam II. János Pál pápával. Egy kórházi teremben voltunk, a Szentatya tolokocsiban ült, és jobb kezét kinyújtva megfogta a kezemet és azt kérdezte, hogy hová való vagyok, amire azt válaszoltam, hogy Erdélyből származom. Ő ezután, mint egy napsugár, rám mosolygott és eltávozott. Amikor reggel felébredtem, nagyon elgondolkodtam. A mostani Szentatyát is nagyon szeretem, mert egyrészt hosszú ideig II. János Pál pápa jobb keze volt, az éleslátá-

sa, a kiegyensúlyozott teológiai tudása, a szerénysége pedig példamutató számomra.

–Milyen fontosságot tulajdonít a reverenda viselésének?

–Fontos jelnek tartom az emberek felé, ezért szeretem viselni.

–Plébánosként városba vagy faluba menne-e szívesebben?

–Mindegy.

–Eddig meglátogatott zarándokhelyek közül hova köti legkedvesebb élménye?

–A Szentföld és ezen belül a Genezáret-tó, ahol a feltámadt Jézus háromszor kérdezte meg Péter apostolt, hogy szereti-e Őt, és ezután az Úr Jézus rábízta a nyáját.

–Tapasztalt már csodát életében?

–Igen, maga a papi hivatás is egy nagy csoda, az Isten jelenléte és működése az életemben.

–Hogyan telik egy napja?

–Többnyire 6-kor kelek, egy pár percig imádkozom, utána tornázom, aztán elimádkozom a zsolozsmát és készülök a reggeli szentmisére. Délelőtt az irodában ügyelek, aztán vannak temetések, van amikor beteghez hívnak a kórházba. A környékünkön van két szociális intézmény, ahová minden második pénteken megyek, hogy a szentségeket kiszolgáltassam. Hetente hitanórát tartok két iskolában és itt a plébánián.

–Mi a kedvenc szórakozása? Van-e kedvelt itala?

–Szeretek olvasni, zenét hallgatni, sétálni, beszélgetni. Szeretem a jó bort.

–Mi a kedvenc sportja?

–A futás. Hetente egyszer szoktam futni a Gesztenyés parkban.

–Volt bármilyen szenvedélye, amiről le kellett mondania hivatása miatt?

–Mint mindenkinek, úgy az én életemben is a gonosz megpróbálja megnehezíteni az erkölcsös életet. Az anyagiak helyes használata tett

komolyabb próbára, amellyel újra és újra szembe kell nézzek, hogy megmaradjak a helyes úton.

–Van jogosítványa? Elláthatók a papi teendők autó nélkül?

–Van. Egyelőre itt Budapesten igen.

–Követi a hazai és nemzetközi híreket, eseményeket?

–Igen, mert érdekelnek az emberek. Hétköznap nem nézek tévét, hacsak nincs valami rendkívüli esemény. Rádiót szoktam hallgatni. Vasárnap este szeretem megnézni a híreket. Az embernek kell, hogy véleménye legyen a körülötte lévő dolgokról. Bármilyen is a világ arra törekszem, hogy előítélet nélkül közeledjek minden emberhez.

–Tetszik a templomunk?

–Igen tetszik, különösen az üvegtablakok.

**–Mi a véleménye a Felsőkriszti-
na híveiről, a közösségről?**

–Ezen a plébánián sok nagyszerű embert ismertem meg, és ezért hálát adok a jó Istennek. Mint minden közösségben, szükség van a kapcsolatok elmélyítésére és megerősítésére, és arra, hogy közelebb kerülhessünk Krisztushoz. Ezekért próbálok imádkozni és dolgozni itt.

–Szerzett barátokat amióta itt van?

–Igen, de lehetne több is.

–Hogyan értékeli az elmúlt öt évet, amióta káplán?

–Először is a papi szolgálatom kezdetéről van szó. Minden hivatás és szakma kezdeténél idő kell, amíg az ember begyakorolja magát. Azt gondolom, hogy voltak nehéz időszakok és nagyon szép események az öt évben. A jó Isten hasonló a jó apához, aki szeretetből időnként megfenyíti a gyermekét, mert a javát akarja, és éppen az adott pillanatban lehet, hogy nehéz elviselni, de érdemes kitartani az okításban, formálásban, mert utána az ember jobb és több lesz.

Hornyik Tünde

Húsvét Körömben

Alfa-Omega, kezdet és vég, szomorúság-vidámság. Az ellentétek nem létezhetnek egymás nélkül, szorosan összekapcsolódnak.

A képzőművészeti alkotásokon megfigyelhetők a különböző arcki-
fejezések.

A médiából áramló híradások inkább a negatívumokat emelik ki a napok eseményeiből. A szenzáció – ami csupán három napig tart – sem túlnyomóan a jó, az előremutató eredményeket osztja szét, melyből erőt nyerhetne mindenki. Pedig szükség van a csöndre a zaj után, fényre a sötétség után.

Nagypéntek után harmadnapra a feltámadást ünnepeľjük az élet folytatásaként, mely az örök életre szól.

Ezt a gondolatot ragadnám meg az elhangzottak közül a húsvéthét-fői szentmise üzenetéből, melyet útravalóul kaphattunk az elkövetkező időre.

Az idei húsvétot *Kuklay Antal* atya meghívására Körömben tölthettem. Egyházközségünk kis csoportja tavaly tavasszal a máriapócsi zarándoklat egyik állomásaként megérezhette, mit is jelent ott lenni nála, Miskolc közelében, Muhitól kompon átkelve a Sajó túloldalán. A távoli kis falu, ahová börtönből való szabadulása után helyezték, nem a világ vége, hanem ellenkezően a világ közepe lett számunkra is az évek során.

Onnan feljárva Budapestre szerzte meg művészettörténész végzettségét, melyre egyházművészeti érdeklődéséhez volt szüksége. A hetvenes években tehát mentette a kincseket, amikből létrehozta Sárospatakon a Katolikus Egyházművészeti Gyűjteményt, és kortárs alkotások létrejöttét serkentette. Ezekről kisdíakként, majd kollégáktól hallva, sose hittem a személyes találkozás lehetőségében. Sok idő múltán mégis valóra válhatott.

Egy kirándulás egyik állomásaként jutottam el Körömbé, mikor is közös ismerőseink üdvözlésével léphettem oda hozzá néhány szó erejéig.

Néhány év múlva Körömtől nem messze lévő Tiszaújvárosban rendezett kiállításom megnyitását vállalta el. Ott volt az első igazi találkozásom vele. Azóta követi életemet, pályámat.

Nekem viszont lehetőségem nyílt az ő általa vezetett „Bölcsesség Hajléka” lelki gyakorlatokon részt vennem, s a falujában élő cigánygyerekek nyári táborában tevékenykednem – ahova nagy szeretettel vár újabb lelkes tenni vágyókat a mi egyházközségünkben is. Ennek híret hoztam mostani otttartózkodásom alkalmával is.

Belgiumból építészeti tanuló diákok nyári gyakorlatukat már többször Körömben töltve felépítették az óvodát, amivel az itteni élet minőségéhez nagy segítséget adtak. Idén nyáron is érkeznek belga „vendégmunkások” Körömbé.

A nagyhéten Kuklay atyának a beteglátogatás is fontos volt, ünnepnapjain is ellátogatott hozzájuk. Naponta több misét, szertartást tartott falvaiban, ahová én is elkísérhettem.

Sajóhidvégen tavaly építhetett templomot, ahol most volt az első húsvéti ünnep.

Az egykori recski kényszermunka tábor közelében, Mátramindszenten az ő közreműködésével épül új kápolna és lelki gyakorlatos ház. A kápolnát a Schönstatti Mária oltalmába ajánlják. Az atya szeretettel hívja a Felsőkriszti-
na hívő közösségét a templomszentelésre, augusztus 25-én.

Kuklay atya a Szent Erzsébet jubileumi év eseményeinek is az egyik fő szervezője.

Orient Enikő

Tizenöt éves a Pannonia Sacra

Zsivajozó gyerekek, vidám, egymásnak örvendő felnőttek sokasága töltötte meg április 21-én este a Móricz Zsigmond Gimnázium auláját. A Pannonia Sacra iskola egykori és mostani diákjait, szüleit, volt és jelenlegi tanárait hívta jubileumi ünnepségre a Szülői Munkaközösség. Bár a jelenlegi már a tizenhatodik tanéve az iskolának, a szervezők, élükön *Kováts Tamással* és *Diószegi Lászlóval*, a szülői munkaközösség vezetőjével úgy gondolták, hogy az iskola fennállásának 15. évfordulóját meg kell ünnepelni. Az ünnepségen volt minden; a gyermekeknek tánc és esti mese, a felnőtteknek zene, tánc, tombola. Köszönet érte a nevezeteken kívül *Borosnyai Kati néni*-nek, *Seidl Gáborné Emesének*, *Michaletzky Gábornénak*, a *Meszleny házaspárnak* és a többi sok-sok szülőnek, akik időt és fáradságot nem kíméltek azért, hogy minél szebb legyen ez az ünnep.

Számomra a program leglényegesebb része az „emlékműsor” volt, mely a beszédek mellett felvillantott a „szakrás” specialitások közül egyet-egyét. Az *Andrea néni* vezette közös éneklést, a diákok könyörgését, amelyet most tizenöt volt és jelenlegi diák olvasott fel, no és azt a kedves hagyományt, hogy megemlékeznek a közösség tagjainak ünnepeiről. Ezúttal *Lambert Zoltán atyát* köszöntötték, aki a napokban töltötte be 65. életévét, egyúttal megköszönve neki azt a lelki támogatást, amelyet a kezdetek óta nyújt az iskola számára.

Az emlékező, méltató beszédek hallgatva ki-ki felidézhetette az iskola történetét a kezdetek óta. A rendszerváltozásnak csúfolt „átrendeződs” kezdetén elkötelezett katolikus, keresztény szülők,

pedagógusok, papok és közéleti személyek, vállalva a sok gáncsokodást is, megalakították a Budai Katolikus Iskola Egyesületet, amely összefogva a városmajori, a Szent László, a farkasréti és a felső-krisztinavárosi plébániákkal létrehozta a Pannonia Sacra Katolikus Általános Iskolát, melynek 1991. szeptember 1-jén megkezdődött az első tanéve. Az iskola szellemiségének kialakításában jelentős szerepet vállaltak a piarista atyák, élükön *Jelenits István* akkori rendfőnökkel, akik az iskola szellemi védnökségét vállalták. Az iskola beindításában elvülhetetlen érdemei vannak az alapító és mindmáig igazgató *Gere György* mellett az első osztályokat indító tanároknak, *Borosnyai Katalinnak*; *Mandl Katalinnak*, *Selmeczi Csillának* s a később hozzájuk csatlakozó pedagógusoknak, akik közül néhányan ma is nevelői az intézetnek. Ugyanígy köszönetet mondunk az iskola lelki életét formáló *Komáromi házaspárnak*, *Máriának* és *Jánosnak*. És mögöttük állt támogatólag a szülők közössége első elnökük, *Mozsári Gábor* vezetésével.

Ahogy az évek múltak, úgy formálódott az iskola arculata. A kialakult hagyományok, a makkosmáriai évnitők, a reggeli imák, az

iskolamisék, a zeneakadémiai hangversenyek, a számtalan iskolai és lelki program formálta a jellegzetes „szakrás” arculatot. Hoszszú lenne felsorolni azok nevét, akik pedagógusként, szülőként nem kevés áldozattal munkálkodtak azon, hogy a gyermekek erős hitbeli, tudásbeli alapokat szerezzenek.

Most, amikor az elsőként végzetek már esetleg diplomájuk védésére készülnek, nem árt egy pillanatra megállni, számvetést készíteni. A hibákból – mert az is akadt – okulni, azokért bocsánatot kérni, a jó hagyományokat folytatni, s mindenek előtt hálát adni az Úrnak, aki nem hagyta, hogy „az építők” hasztalan munkálkodjanak, mindig segítségükre sietett, ha szükségük volt rá.

Pannonia Sacra – hirdeti az iskola neve. Ezért a célért munkálkodott Mindszenty bíboros, ezért jött létre ez az iskola is hitüket bátran megvalló, ezzel missziót vállaló emberek által. A városmisszió évében mit is kívánhatnánk mást, mint, hogy munkájukat továbbra is kísérje Isten áldása. Mindannyiunk számára pedig adott a feladat: ahogy a költő mondja: „ne hagyjátok a templomot, a templomot s az iskolát!”

Béres György

Gyümölcsoltó Boldogasszony napján új ministránsokkal gazdagodott plébániánk

Az énekkar hónapok óta készült, hogy a belgiumi magyar közösség kedves meghívásának eleget téve el látogasson Brüsszelbe és a környező városokba. A buszút nemcsak előadások meghallgatására és nézelődésre adott lehetőséget, hanem a nehezebb darabok csiszolására is. A Nürnberghez közeli Neuendettelsau evangélikus ifjúsági szállásának vendégszeretettel élvezve, egy éjszakás pihenést közbeiktatva érkezünk meg a brüsszeli Szent Lambert-templomba, ahol kinti szállásadóink mellett már várt ránk *Vörös Tamás*, a kórus külhonban dolgozó basszistája, s *Havas István* atya, a magyar közösség lelkipásztora, utunk lelkes szervezői. Esti egyházzenei áhítatunk után a másnapi szentmisén is szolgáltunk, amelyen már nemcsak többszólamú kórusművek hangzottak el, hanem a magyar Himnusz is – házigazdáink családjával együtt énekelve, imádkozva a magyar közösség kivívta a helyiek elismerését. A *Tökés Tünde*, *Vörös Boglárka* és *Opánszki Dávid* vezette énekes szolgálat mellett, a kinti magyarok vendégszeretettel és segítőkészségét élvezve igyekeztünk a térség kultúrájával, gazdag múltjával is megismerkedni. Brüsszel főterén „utcai misszióra” is vállalkoztunk, félórás műsort adva legszebb egyházi és világi énekeinkből a 15. századi városháza közvetlen szomszédságában. Leuven városában megcsodáltuk a világörökség részét képező béguinage-t, vagyis a közösen dolgozó és imádkozó beginák

A Schola Belgiumban

ős (12. századi) lakónegyedét a belvárosban, de nem hagytuk ki a Szent Péter-templomot hatalmas faragott szószékével, s a katolikus felsőoktatás világhírű fellegvárának számító egyetem épületét sem. A főváros, Brüsszel látnivalói közül meghatotant álltunk meg a közel 300 évig épült Szent Mihály és Gudula-katedrális talán legszebb üvegablaka előtt, amelyen II. Lajos magyar király és hitvese, az életét Németalföld kormányzójaként befejező Habsburg Mária alakjait is szemügyre vehettük.

Az otthoniaknak szánt apró ajándékok beszerzése és a kötetlen nézelődés színtere Brügge (Bruges) városa volt. A középkori hangulatát napjainkig megőrző kis városban a Szent Vér ereklyéjének megtekintése után ki a sétálóutcák felé, ki a várost körbevevő csatorna csónakjai felé vette az irányt. Bár a város németalföldi festőóriások képeit őrző múzeumai zárva voltak, az impozáns épületek látványa, a Boldogasszony-templom, s benne a *Michelangelo* készítette Madonna szép emlékek maradnak számunkra. Utunk talán legszebb, legkülönlegesebb élménye volt a tengerparti séta, a hullámozó kékséget homokdűnéken keresztül értük el.

A barátságos magyar közösséget nehéz szívvel hagytuk ott kedden reggel a buszba szállva, s értük is imádkoztunk Aachenben. A Nagy Károly palotakápolnája köré épült székesegyház fontos zarándokhelyé

vált a magyarok számára az évszázadok során, az újkorban barokk díszítést kapó Magyar Kápolnát eredeti formájában *Nagy Lajos király* alapította a 14. század második felében. Németországi szálláshelyünkre visszatérve két fontos esemény volt még hátra: az egyik kórustársunk, *Egyed Kati*, s szintén velünk utazó hitvese köszöntése házassági évfordulójuk alkalmából, majd *Tökés Géza* paródiájának meghallgatása, aki ezúttal szállásadóját, Havas atyát alakította igen meggyőzően.

Külön ki kell emelni utunk során a legfiatalabbak szolgálatát; a gyerekek „angyali” éneke, *Bartal Zsófia* és *Ágnes* hangszeres játéka mindenhol nagy sikert aratott. *Bene Róza* két egymást követő napon is elénekelte a csángó Aranymiatyánkot, amit a szentmisén is vastaps követett. Nagy örömünkre a tenor szólamot erősítve elkísért bennünket zarándoklatainkra *Alagi János* szolféztanár is, aki a húsvéti passiójáték alkalmával Pilátus szerepét énekelte templomunkban igen emlékezetesen. Szoprán szólamunk oszlopos tagja, *Terebessy Éva* operaénekesnő „kullisszák mögötti” történetei és az általa felolvasott verscsokrok a hosszú út fáradalmait tették kellemessé.

Szerda este lelki élményekben gazdagodva érkezünk vissza templomunk elé az útról, amely mindannyiunk kedves emléke marad, remélhetőleg még nagyon sokáig.

Jakab Péter

**Keresztekben nincs hiányunk
Bemutatkozik új sekrestyésünk, Török Zoli**

–Hogyan érzed magad a Felső-krisztinában?

–Jól érzem magam, köszönöm! Sajnos rövid a névmemóriám, ezért mindenkitől bocsánatot kérek és köszönöm, hogy ennek ellenére is nagyon segítőkész velem szinte mindenki! Regnumi vagyok, és így Márton atyát már ismertem korábbról is, de volt szerencsém már László atyához is, mielőtt ide jöttem volna. Óbudáról járok be, fél hatkor kelek, ez annyira nem kényelmes, de szeretem a madár-csicsergést, ami minden reggel fogad a templomkertben. A kórus rögtön hívott soraiba, fájt is a szívem, hogy nemet kellett mondjak, ugyanis szeretek énekelni. De sajnos ez a munkaidőmmel összeférhetetlen.

–Mesélj magadról!

–Katolikus körökben – már megszoktam, hogy – az elsőszámú jellemzőm az, hogy a bátyám pap. Angyalföldön, a Béke téri templomban káplán. Én is teológiát végeztem. Megelőzve a következő kérdést: igen, gondolkodtam a papságon, és ez nem is lesz lezárva, amíg nincs gyűrű az ujjamon. Igazából a tanítószakot is szerettem volna elvégezni, de a matek kifogott rajtam. A sekrestyés szakma pedig egész kézre áll nekem, ugyanis már ministráns koromban megtanultam minden csínját-bínját. Alkalmilag korábban is elláttam már hasonló szolgálatot.

–Hogyan akadtál rá erre az állásra?

–Az Új Emberben láttam a hirdetést, de ebből nem derült ki semmi. Azt se tudtam, hogy erről a plébániáról van szó. Találkoztam László atyával, és ő mondta meg, hogy melyik plébánia adta fel a hirdetést. Aztán felhívtam a plébániát, és Márton atya választása végül rám esett. Örülök, mert az a

munkám, amit amúgy is szeretek csinálni.

–Meséj el egy vicces történetet magaddal kapcsolatban!

–2000-ben Tatára szerveztünk egy táborát. Én akkor voltam életben először csoportvezető. Fiúkkal szerettem volna kezdeni, de a csoportom négyötöde lány volt. Nos, ezek a kedves kislányok csúnyán visszaéltek a rossz névmemóriámmal, ugyanis egymás nevén mutatkoztak be nekem. Én mindent megtettem, hogy hamar megtanuljam a neveket, amik persze nem az igazi nevek voltak. Egy héten keresztül nevettek a hátam mögött. Amikor nagy kacagások közepette bevallották, alig hittem el! Amúgy szeretem a mókás dolgokat, és sok mindent bevállalok a hangulat kedvéért. Fogyatékos gyerekek táborában én már voltam kifestve is, voltam pomponlány is sportnapon...

–Hogyan tetszik a templo-

munk? Hívd fel a megszokástól el-lustult figyelmünket néhány szép részletre!

–Tetszik, hogy sok apró motívummal van tele a templom. Elég csak körülnézni... például nagyon tetszik az örökmécses kidolgozottsága. Nagyon szép az oldalajtóknál a szenteltvíz tartó. Tetszenek az ikonosztázok, mert egy kicsit ortodox hangulatot kölcsönöznek. Természetesen az üvegablakokról is azt gondolom, hogy méltán a templom büszkeségeinek lehet nevezni őket. Nemrégiben volt dolgom a Corpus-szal, a halott Krisztus szoborral. Igaz hogy nagyon nehéz, de szép, tetszik a faragása. Valamint nem tudom, bárki is próbálkozott vele valaha is, hogy összeszámolja, hány kereszt van a templomban. Én 146-ot számoltam össze. Lehet, hogy eltévesztettem valahol... ha valaki tud pontosítani, szóljon!

Szerdahelyi Miklós

Hittanosaink életéből

A nagybőjtben két eseményen vehettek részt a hittanos gyerekek és családjaik.

Március 24-én, szombaton, immár másodízben került sor az elsőáldozók zarándoklatára, ez alkalommal a nemzeti kegyhelyre, Mátraverebély-Szentkútra. A rendkívül zord időjárás ellenére az elsőáldozásra készülők több mint a fele jött el, hogy együtt imádkozunk, kérjük a Szűzanya segítségét. A kegyhely plébánosa, Tihamér atya fogadott bennünket, ismertette a kegyhely történetét és buzdította a gyerekeket. A rózsafüzér elimádkozását és az emléklapok aláírását követően – a száraz és meleg helyen elfogyasztott hazai után – még kiránduláshoz is kedvet kaptunk: a remetebarangokhoz másztunk föl, illetve Szent László lovának patkónyomát kerestük a szurdokban, és természetesen, ki-kivitt magával haza a Szentkút vizéből is. Reméljük, az elsőáldozási felkészülésnek az időjárás viszontagságai ellenére is szép élménye marad ez a zarándoklat.

Március 30-án, nagybőjt utolsó péntekjén, a hittanosok és a ministránsok László atya vezetésével keresztúti ájtatosságon vettek részt a budakeszi Kálvárián. Mintegy negyven gyerek és néhány szülő énekelte-imádkozta végig a keresztutat. Az egyes stációkra más-más csoport készült adott elmélkedés felolvasásával vagy éppen saját maguk által megfogalmazott imádsággal. A készület másik módja volt, hogy előzőleg a hittanórákon, ministráns-foglalkozásokon a gyerekek kis kereszteteket készítettek, amelyeket a keresztúton végigvittünk, és végül a kápolna oltárára letéve, a megáldás után, onnan már mindenki a másik keresztjét vette el és vitte magával, ezzel is elmélyítve azt a gondolatot, hogy mennyire tudunk segíteni a másik embernek a kereszt hordozásában.

Hittanos keresztút a budakeszi Kálvárián

A magyar családok Szent Erzsébet évi találkozója

A Magyar Katolikus Családegylet és a Sárospataki Plébánia Szent Erzsébet születésének 800-adik évében 2007. június 29-től július 1-ig Sárospatakra hívja a magyar családokat, hogy ünnepeljenek, és erőt merítsenek a boldogabb családokért folyó munkálkodásukhoz, a család és a házasság ügyének szolgálatához. A találkozón liturgikus és kulturális események mellett előadások, pódium-

beszélgetések és vita-délutánok lesznek, a gyerekek részére pedig játékos sportfoglalkozásokat biztosítanak. A részletes program a www.katcsal.hu honlapon olvasható

Jelentkezni május 31-ig a sekrestyében elhelyezett jelentkezési lapon lehet. Regisztrációs díj: 4000 Ft (14 éves korig 3000 Ft). Az autóbusszos utazás költségét az egyházmegye támogatja.

Anyakönyv – 2007. március, április

Keresztelések

Duzs Dávid Tamás
Divéki Nándor László
Horváth Kincső Erzsébet
Lénárd Ádám Márk
Klement Gabriella Veronika

Esküvő

Frankó Balázs – Csuba Dea

Halottak

Szabó Antal (84)
Szederkényi András (97)
Osváth Magdolna (87)
Kulifai Károlyné (77)
Bencsei István Endre (58)
Bötös Sándorné (60)
Kocsonyai Péterné (69)

Mészáros Istvánné (89)
Laczkó Jánosné (78)
Gulyás Miklós (78)
Korbuly Lászlóné (93)
Markovics Lászlóné (82)
Tőkés Frigyes (82)
Jánossi György László (79)
Batyalik Istvánné (64)
Ercsényi György (75)
Sepseyné Eröss Anna (72)
Sajni Béláné (84)
Sárközi Károly (82)
Ulveczki János (76)
Jobbágy Jánosné (82)
Németh István (76)
Dr. Csépli József (75)
Dr. Pálovics Béláné (78)
Kassai Istvánné (84)
Balogh Imre (84)
Horváth Jánosné (82)

Egy emlékezetes triduum

Nagybőjtben Jelenits István atya háromnapos szentbeszédorozata a rózsadombi Kapisztrán Szent János templomban. Az alábbiakban összefoglalom az elmélkedések tartalmát.

Első nap

Míg a karácsony Madonna-Istenanya-Születés hangulatát a nem-hívők is elfogadják, a szenvedésre emlékeztető húsvét keresztény képéből a szekularizált világban semmi sem jelenik meg. A sikernek tapsoló világ a fájdalmat, szenvedést elutasítja. Ha Istenről beszél, az mindig kifogásoló-elutasító: „Miért nem teremtett Isten jobb világot? Miért nem vigyáz ránk jobban?” Jézus ebbe a bűn nyomán elsötétült világba lépett be emberként, mely nagyobb értékeket hoz elő, mintha a gondtalan Paradicsomban élnénk. Nagypéntek nem vereség, hanem a szeretet győzelme. A húsvét reménye hétköznapijainkba is bevilágít. Utána Jézus elküldte a Szentlelket. A kereszténység 313-ra már a Római birodalom vallása lett. Megkeresztelték a népvándorlás népeit is. Egész Európa keresztény lett. Napjainkra Európa újra missziós terület. Eltűnnek keresztény barátaink. Családjainkban is tekervényes a hit útja. Mit akar velünk az Isten? *Azt akarja, hogy az Egyház a megpróbáltatások közt veszítse el régi biztonságát és önbizalmát, és így találjon vissza Krisztus keresztjéhez.*

Az Egyház ma is hirdeti az egyedüli Evangéliumot. Erőt ad, hogy a váratlan dolgokat is derűsen fogadjuk.

Bízzuk magunkat a Szentlélek-re, aki nem enged elcsüggedni, de elbizakodni sem! Kérjük Jézus segítségét, hogy beavasson titkai-ba, segítsen kegyelmével, áldás legyen gyűnk, ahol élünk! Valljuk, hogy

Isten, aki egyszülött fiát adta értünk, mindent nekünk adott. „Ne engedd, hogy legyőzzön a rossz, hanem győzd le a rosszat jóval!”

Ilyen lélekkel forduljunk Jézushoz, ne a virágvasárnapi tömeggel, hanem nagypéntek és húsvét hitével lássuk meg Isten arcának ragyogását.

Második nap

Az Úr keresztje alatt megállva és reá felnézve az egész keresztény élet kitarul: Az anyaméhben, a szülői otthon védelmében kezdtük. Később a fájdalom, majd a világ katasztrófái utolérnek. Erre sokféle módon reagálnak az emberek. Vannak, akik méltatlankodnak: milyen Isten teremtett ilyen világot? Isten tehetetlen!? Csak büntetni tud!? Mások a bajt másra hárítják. Elfordulnak a bajba jutottaktól. De sokan részvétet éreznek és segítenek, miközben saját bajaikkal emelt fővel szembenéznek. Vannak, akik elébe mennek a szenvedésnek. A tűzoltók segítik embertársaikat. Van, aki életét áldozza. *Jézust sem menti meg az Atya a szenvedéstől!*

Istentől ne várjuk, hogy a mi akartunkat teljesítse. Ő a szenvedés mélyebb megértéséhez akar elvezetni minket.

Pál a 2. korintusi levélben kéri Istent, szabadítsa meg betegségétől. Az ő ereje az én gyengeségem. Krisztus szenvedése megtanít Isten új szemléletére. Nem félünk a szenvedés és a halál fullánkjától. Nietzsche szerint a kereszténység a gyengék vallása, mert dicsőíti a szenvedést, pedig le kell győzni! Pilinszky szerint azonban a keresztények örülnek életüknek, de vállalják a szenvedést is. Kereszünk, mit vár tőlünk Isten:

Harmadik nap

Jézust nemcsak bűneinkért,

hanem bűneink miatt halt meg. Nem lázadott, de az emberi bűn fájdalmat okozott neki: Ostorozta a farizeusokat. Kiverte a kufárokat. Sértette, hogy Belzebub segítségével vádolták. Mit tanulhatunk Jézus szenvedéséből?

Nem mindenki hagyta el őt: a sirató asszonyok követték, mások is vele maradtak. A jobb lator figyelmezteti társát, és kéri, emlékezzen meg róla: „Még ma velem leszel a Paradicsomban!” Jézus mentséget keres kivégzőinek is: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Jézus az Atyára bízva műve befejezését: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet.” Milyen jó volna így fejezni be életünket: Jézus közelségében, ellenségeinknek megbocsátva lépni be az Örök Életbe.

Fogarasi Gyula és Eszter

Búcsúunk

Elment lapunk gyakori írója, Kalásziné Lilike, a Nógrád megyei körorvos leánya, az Apor Vilmos Idősek Klubjának hűség látogatója. Leánykorát, édesapja életét novellaszerűen megírta, amit külön kiadványban jelentetett meg. Kisebb novelláival, írásaival lapunkat is gyakran gazdagította, tette színessé. Tolla melegséget, szeretetet, mély hitbéli elkötelezettséget és csupa szívet sugárzott. Nem egyházközségünk területén lakott, szíve azonban a Keresztelő Szent János plébániához tartozott, egyházközségünké volt. Áldozatos leányával, Máriával a mi hívőnk volt. Hiányozni fog egy színfolt a „Felsőkrisztinából”.

Lilike, nyugodjék békében, emléke közöttünk marad.

Fidél

Keresztbordozás Vicián-tanyán

Plébániánk ministránsai a nagybőjt elején háromnapos lelki gyakorlaton vettek részt a Veres-egyház mellett található Vicián-tanyán. Kis híján negyven fiatal volt jelen, a legkisebbektől (a nemrég avatott II. János Pál kollégiumosok) egészen a veterán ministránsokig. A programok mindenki lelki épülésére szolgálhattak, hiszen az elmélkedéseket *Bolberitz Pál atya* és a házigazda *Csillag Péter* hittanár vezették. De lássuk, mit írnak a gyerekek!

Busszal mentünk a Keleti pályaudvarra és innen vonattal tovább. A szálláson külön fiú és lány szoba volt. 1-2 órát játszottunk, ezután lementünk vacsorázni. Először a kisebbek ettek, ezalatt a nagyobbak imádkoztak és meghallgatták a szeretethimnusz, azután fordítva. Vacsora után elindultunk a keresztútra... (de erről majd a többiek írnak). Másnap a reggeli előtt focibajnokság is volt. Majd a dékánoknak és a nagyoknak Bolberitz atya tartott előadást, miközben mi kis húsvéti gyertyákat készítettünk. Később Bolberitz atya lelki tükröt tartott nekünk. Ebéd után Csillag Péter tanította meg nekünk, hogyan kell rózsafüzért imádkozni. Miután megtanultuk, el is imádkoztunk egy egészet. Ezután vacsoráztunk és pankráció bajnokságot tartottunk...

Almay Bálint

Március 2-án éjszaka izgalmas szabadtéri keresztútra mentünk. Vacsora után, este 10 óra körül indultunk a holdvilág fényénél. A második stációnál a dékánok egyszer csak eltűntek a bozótban. Sokan nem értették, hogy mit is csinálhatnak. Amikor visszajöttek mindenki elámult, mert egy körülbelül ugyanakkora keresztet hoztak, mint amekkorán Jézus szenvedett. Minden stációhoz öt ember vitte. Egy-egy fohászt is mondtunk. A keresztút izgalmát az is fokozta, hogy éjfélre értünk vissza a házukhoz. Erre a napra sokáig fogok emlékezni.

Pálfalvi Noémi

A tavaszi lelki gyakorlat tetőpontja az es-

ti keresztút volt. Amikor megtudtuk, hogy ez lesz a program, először nyüglődtünk, hogy hideg lesz, fáradtak vagyunk, sötét lesz... De mikor elindultunk, lassan elcsöndesedtünk. Néhányan egy ideig még viháncoltak a sor végén, de mikor a második állomásnál néhányan előhozták a keresztet, melyet a dékánok barkácsoltak, mindenki odafigyelt. Négy-öt ember vitte a nagy keresztet, minden állomásnál imádkoztunk és cseréltünk, így mindenki vihette a vállán. Együtt cipeltük a vállainkon bűneink súlyát. Végül az utolsó állomásnál beleállítottuk a keresztet egy gödörbe és beástuk. Emlékünk ma is ott áll: a mi keresztünk.

Almay Réka

E felejthetetlen lelki gyakorlat egyik szegletköve a Bolberitz atyával való beszélgetés volt. Mi körbe ültünk, ő pedig a kör közepéről egyre csak beszélt hozzánk. Néhányan feszülten figyeltek, néhányan bóbiskolva pihentek. De miről is beszélt az atya? A tízparancsolat alapján lelkítükröt állított elénk. Ez nagyon tanulságos volt nem csak nekünk, de a nagyoknak is. Én mindent feljegyeztem, de itt nem részletezem.

Bálint Jakab

A lelki gyakorlaton nem csak lelki épülésünkre fordítottuk az időt. Kicsit ismerkedtünk a helyi állatokkal is. Egyikük Bizsu volt, egy fakó szőrű, alacsony, kissé kövér-

kés, meghatározhatatlan fajtájú, ám nagyon barátságos kutya. Ha eldobtuk egy fadarabot, visszahozta, azzal sem lehetett becsapni, hogy a hátunk mögött tartottuk. Csak nézte az illetőt: „Engem akarsz te átvágni? Ott van a hátad mögött. Csak a vak nem látja.” Máskor vágyakozva nézte a focipályán röpködő labdát: „Ha nem lennék kizárva a pályáról...”

Másik képviselője a helyi kutyanevezdeknek csak az utolsó napon tűnt fel, és akkor is csak rövid időre. Vackornak hívták. Nagy testű, aranybarna szőrű kutya volt, aki csöndesen tűrte, hogy egyszerre tízen simogassák, és közben teljesen véletlenül neki-lökjék egymást az oldalának. Azt hiszem, ez roppant nagy erény egy kutyától. (Főleg így, hogy egy pillanat alatt szét tudta volna kergetni az őt körülvevő társaságot.)

Mindent egybevéve: nem panaszkodhatunk kutyahiányról!

Robály Sára

Vasárnap misére siettünk: ami nagyon jó volt. Visszamentünk, pakoltunk és takarítottunk. Indulás előtt megbeszéltük Csillag Péterrel, hogy miért jó ministránsnak lenni. Hazafelé is vonattal mentünk... és vége lett sajnos, de rengeteg mindent tanultunk, és jól éreztük magunkat. Remélem, gyakrabban lesz ilyen lelki gyakorlat!

Almay Bálint

Nóórmáális?!

Hogy manapság, mi számít normálisnak, és mi nem, egyre nehezebb eldönteni, érték- és irányvesztett világunkban sokaknak reménytelen feladat. Nekünk hitünk és válságunk nyújt ebben segítséget, mások azonban szívesebben követik a tv-csatornák színes és „pörgős” showműsorait és „a valóságot” bemutató riportjait.

Családunkkal mi is egy ilyen műsor részesei lehettünk, bár kissé furcsa módon. Mondhatnám, képtelen riportot készített velünk egyik vezető kereskedelmi csatornánk hétköznaponként „aktívan” sugárzott magazinműsora, amelyben olyan családokat szerettek volna megszólaltatni, akik eltérnek a „normálistól”. Egy bio-farmon élő bio-család és gyermekét az átlagosnál hosszabban szoptató édesanya mellett kerestek hitüket a hétköznapokban is megélő családot.

Férjemmel, Tamással átgondolva a felkérést, arra jutottunk, hogy bár távol áll tőlünk a magazin világa és stílusa, mégis, talán épp itt kell tanúságot tennünk. Azonban hamarosan kiderült, hogy ismét nem kellett megérzéseinkben csalatkoznunk. A riporternő kérdései nem a lényegre kutatták, csak a felszínre irányultak: melyek „vallási szokásaink”? mitől vagyunk mi „mások”? melyek életmódunk jellegzetes eltérései, extrémításai? hogyan tudunk „vallásunk szigorú törvényei és szabályai” ellenére a társadalomba beilleszkedni? milyen „eszközökkel” érjük el, hogy gyermekeink is betartsák ezeket? miért is nem közösítik ki őket társaik?

A felvétel kellemes hangulatban zajlott, és mi megpróbáltunk őszinte válaszokat adni. Másnap aztán érdeklődtünk, mi kerül az egy órás beszélgetésből az ötperces bejátszásba: „Semmi”, – hangzott a válasz –

„túl normális a család”.

Túl normális? Vagyis életünk és szavaink egyáltalán nem tükrözik mindazt, amit hiszünk és vallunk, s ezért nem tűnünk „másnak”, a „normálistól” eltérőnek? Vagy sikerült hitünket és vallásunkat úgy megmutatni, hogy az mások számára is elfogadható lehet, s ezért már nem elég izgalmas?

Tanúságot tehát nem tehattünk a nyilvánosság előtt. Mégsem éreztük az esetet hiábavalónak: a riportra való készülődés lehetőséget adott számunkra, hogy tudatosan átgondoljuk, hogyan beszéljünk másoknak arról, amiben és Akiben hiszünk, amire és Akire életünket építjük.

A műsorban később bemutatott, az egyik keleti valláshoz csatlakozó család nálunk tényleg látványosabb és egzotikusabb példának bizonyult.

Hernádyne Szemere Rita

Gyula atya viccei

A négyéves Györgyike későn kerül ágyba, de az esti ima nem maradhat el. Álmosan mondja: – Anyu, semmi értelme most az imádságnak, ilyenkor már senki sincs ébren a mennyországban.

*

Nagymama virágsokrot kap az unokájától.

– Ó milyen gyönyörű csokor! Éppen ilyen virágok vannak az én kertemben is!

– Csak voltak, Mami...

*

Gazdag nő kérdezi a plébánostól:

– Mit gondol, biztosan bejutok a mennybe, ha vagyonom felét a plébániára hagyom?

– Biztosat nem tudok ígérni, de sze-

rintem érdemes kipróbálni.

*

A plébánoshoz beállít egy rosszarcú, szakadt öltözetű férfi:

– Dicsértessék a Jézus Krisztus!

–Mindörökké! Kihez van szerencsém?

– Nem ismer meg atya? Távoli rokona vagyok Önnek.

– Aha, méri végig a plébános. Akkor maradjunk is ebben. Maga tartja a rokonságot, én meg a távolságot.

*

A kereskedő tiltott helyen parkol a kocsijával, és ezt a cédulát hagyja a szélvédőn: „Pardon, szolgálatban vagyok”

Amikor visszajön, a rendőr céduláját találja ott ezzel a felirattal: „Pardon, én is.”

SAKK-ROVAT

Plébániánkon
korosztálytól függetlenül,
vagyis 3 és 100 éves kor között
lehetőség van
sakk-tanulásra,
játékra és versenyzésre!

Megbeszélés:

Benyeda Tibor sakkoktatóval:

06.70.5467528, vagy

06.20.9136313

Foglalkozások:

általában a diákmise után
a szabad hittanteremben.

*Sakk-feladvány
a hirdetőtáblán!*

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente ötször: Adventre, Nagyböjtre, Húsvétra, Te Deum-ra és Veni Sancte-ra

X. évfolyam, 3. szám 2007. húsvét. Lapunk megjelenését a XII. kerületi önkormányzat támogatja.

Szerkesztik: Babics Balázs, Béres György, Lukács Krisztina, Szende Ákos, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós

Ötleteiket, észrevételeiket várjuk a sekrestyébe vagy a felsokrisztina@freemail.hu e-mail címre.